

Chương 52: Học Bơi

(Số từ: 3711)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:51 PM 09/06/2025

Lễ hội Chiến thắng bắt đầu sau khi đội quân khai hoàn, trở về từ cuộc hành trình dài sau khi chiến thắng Nhân Ma Đại Chiến, tiến vào Đế đô.

Nếu họ thực sự hành quân từ đó về, sẽ mất nhiều thời gian hơn, nhưng thời gian thực sự đã được rút ngắn do họ sử dụng các công dịch chuyên siêu lớn đặt tại tiền đồn ở biên giới Âm Địa. Tôi đang ở Học viện Temple lúc này nên không chắc chắn lắm, nhưng chắc hẳn họ đang rất bận rộn chuẩn bị cho sự trở về của đội quân khai hoàn.

Tất nhiên, tôi không mô tả chi tiết từng ngày trong cuộc sống Học viện của họ. Nếu tôi làm vậy, đây sẽ giống như một cuốn nhật ký kiểu fantasy hơn. Liệu đó có còn là tiểu thuyết không? Tôi đã viết sơ qua khi nào và điều gì đã xảy ra, nhưng chủ yếu tôi chỉ ghi là: “Mỗi ngày trôi qua như một cái chớp mắt cho đến khi đến Lễ hội Chiến thắng”. Đó là cách tôi viết.

Cho đến bây giờ, tôi đã sống trong những khoảng thời gian trống rỗng này và trải qua đủ loại sự kiện không xảy ra trong tiểu

thuyết của tôi, nhưng vẫn tồn tại trong thế giới này, vì vậy bây giờ là lúc cho Lễ hội Chiến thắng.

“Ban đầu, Học viện Temple dự kiến sẽ đóng cửa trong suốt thời gian diễn ra Lễ hội, nhưng điều này không áp dụng cho mọi người. Như các bạn đã biết, học phí của Học viện Temple khá cao. Vì vậy, nếu trường đóng cửa hơn một tháng, không chỉ làm gián đoạn việc học tập, mà còn có nhiều lời phàn nàn từ các học viên nữa.”

Họ nghĩ có học viên nào lại ghét một chút thời gian nghỉ ngơi không? Chính phụ huynh mới là người sẽ lôi đầu họ ra.

Nếu ngôi trường mà người ta đã bỏ ra một số tiền khổng lồ để theo học, lại quyết định đóng cửa một tháng, thì số tiền học phí đó coi như đổ sông đổ biển.

Và nói thật, tôi cũng có chút đứng về phía phụ huynh, nên tôi có thể thông cảm.

Nếu Học viện Temple cứ thế đóng cửa cả tháng, tôi cũng sẽ nghĩ họ là kẻ đào mỏ mất.

“Hàaaaaaaaa...”

Bọn trẻ, đặc biệt là những đứa thích chơi bời như Kono Lint số 8, thờ dài thườn thượt. Bất kể chúng có thuộc Lớp Royal hay không, họ cũng chỉ như bất kỳ đứa trẻ nào khác. Ai cũng sẽ hơi

phần khích khi nghe tin trường đóng cửa một tháng, nên tôi có thể thấy tâm trạng của mọi người tụt dốc thảm hại.

Này, lũ khốn nhỏ mọn kia. Nghe người ta nói hết đi đã.

“Tuy nhiên, chiến thắng trong Nhân Ma Đại Chiến là một trong những sự kiện đáng nhớ nhất được ghi lại trong lịch sử loài người. Vì vậy, Học viện Temple sẽ đóng cửa khoảng một tuần, điều này đã là bất thường lắm rồi.”

Họ không thể cho chúng tôi nghỉ một tháng, nhưng họ quyết định đóng cửa Học viện Temple cả tuần.

“Qauooooooooo!”

Những lời nói điềm tĩnh của ông Epinhauser lại làm bầu không khí nóng lên.

Bertus dường như không mấy hào hứng về điều này. Là một thành viên của Hoàng gia, cậu sẽ có rất nhiều việc phải làm trong lễ hội lớn này với tư cách là một Lễ Chiến thắng. Có lẽ sẽ nhanh hơn người ta tưởng.

Tuy nhiên, trong số các bạn cùng lớp, tâm trạng của Ellen có vẻ khá buồn. Cô không có vẻ gì khác biệt so với bình thường, nhưng bây giờ sau khi tôi có thêm kinh nghiệm với tượng Phật đá, tôi có thể phần nào đọc được tâm trạng hiện tại của cô ấy.

Lý do thì rõ ràng.

Đối với Ellen, Lễ hội Chiến thắng này sẽ chỉ là một sự kiện để tưởng nhớ cái chết của người anh trai mình, người cuối cùng đã hy sinh khi chiến đấu với Ma Vương.

“Quaoooo, ngon, deeeeeee!”

Tất nhiên, Kono Lint đã làm âm ỉ lên sau khi nghe những lời của ông Epinhauser.

Bỏ qua tên ồn ào đó, ông Epinhauser đã truyền thêm một thông điệp cho chúng tôi.

“Điều đó có nghĩa là mọi người sẽ phải rời đi vào thứ Sáu tuần này và trở lại hai tuần sau vào thứ Hai. Nếu muốn về nhà cha mẹ, hãy báo cáo cho tôi. Tôi sẽ cho phép.”

Dù tài năng đến đâu, cũng có một số đứa thực sự nhớ nhà. Với một kỳ nghỉ gần 10 ngày, những đứa sống xa hơn sẽ có thể về nhà.

Mắt một số sáng lên khi nghe những lời này.

“Đừng quá phấn khích. Kỳ nghỉ sẽ bắt đầu vào tuần tới, vì vậy hãy đến lớp học đúng giờ.”

Ý của ông là: “Đừng nghĩ đến chuyện gây rắc rối chỉ vì phản kích”. Ai cũng sẽ hơi phản kích trước viễn cảnh một kỳ nghỉ. Dù có vấn đề đến đâu, cuối cùng chúng cũng chỉ là trẻ con. Nhìn chúng như vậy, tất cả đều khá đáng yêu.

Và trong số tất cả những đứa dường như gây rắc rối nhất?

“He, he, he...”

Mười ngày. Tôi sẽ không để ai tiếp tục theo dõi mình.

Tôi sẽ trở lại Eleris sau một thời gian dài như vậy.

Đã quá lâu rồi kể từ lần cuối tôi gặp Eleris.

Tôi có thể thông cảm với các bậc phụ huynh, nhưng bây giờ tôi chỉ là một học viên. Một kỳ nghỉ dù sao cũng thật tuyệt.

“Số 11.”

Rồi ông Epinhauser gọi tôi.

"Vâng?"

Bây giờ, chỉ cần ông gọi tôi, tôi có thể cảm thấy một luồng lạnh chạy dọc sống lưng. Gì, tôi lại làm sai điều gì nữa sao? Không, nhưng không phải ông đã chấp nhận lời xin lỗi của tôi rồi sao?

Lo lắng về việc mình đã làm sai điều gì trước khi biết giáo viên thực sự muốn gì là suy nghĩ điển hình của một đứa trẻ có vấn đề, nên tôi cảm thấy khá thảm hại về bản thân.

Đúng vậy.

Không phải tôi đã ít nhiều trở thành một siêu quậy phá, thậm chí còn đánh cả tiền bối sao?

“Hôm nay cậu được miễn học. Đi với tôi.”

.....Tôi thực sự đã gây rắc rối sao?

May mắn thay, tôi không thực sự gây ra bất kỳ rắc rối nào.

Có vẻ như tôi đã vượt qua điểm không thể quay lại khi bắt đầu lo lắng về việc mình có thể đã làm sai điều gì mà không thực sự nhớ đã làm sai điều gì.

Ông Epinhauser dẫn tôi đến bể bơi ngoài trời của tòa nhà lớp học của chúng tôi.

“Người đó sẽ đến sớm thôi.”

Ông ngồi đó với tôi trên một chiếc ghế dài gần đó và chờ đợi, dù giáo viên không nói cho tôi biết chúng tôi đang đợi ai.

Không có nước trong bể bơi ngoài trời. Thời tiết vẫn còn quá lạnh.

Các buổi học bơi cũng là một phần của các lớp giáo dục thể chất, tuy nhiên không phải cho đến mùa hè.

Nghĩ lại thì, cách bố trí này khá kỳ lạ.

Nếu sử dụng hệ thống sưởi nước bằng đá ma thuật trong một bể bơi trong nhà, chúng ta sẽ có thể học bơi, ngay cả vào mùa đông phải không? Tuy nhiên, ở đây tại Học viện Temple, nơi nhận được một lượng lớn vốn, chúng ta vẫn phụ thuộc vào thời tiết để có các buổi học bơi hay không?

Đây là một lỗ hổng trong cốt truyện xuất phát từ ảo tưởng kỳ lạ của tôi rằng các buổi học bơi là chuyện của mùa hè ở trường.

.....Lẽ ra tôi nên suy nghĩ kỹ hơn một chút. Chẳng phải tôi sẽ rơi vào tình huống tồi tệ hơn nhiều sao, bởi vì tôi đã tạo ra quá nhiều điều không tưởng? Tôi là một tên ngốc.

Không, bây giờ tôi lại tò mò.

Đây rõ ràng là một tình huống kỳ lạ. Rõ ràng là hệ thống sưởi nước bằng ma thạch là một khái niệm được biết đến vì có các cơ sở tắm vòi sen mà người ta có thể tắm bằng nước nóng.

Tuy nhiên, tôi đã ngu ngốc và tạo ra tình huống kỳ quái này: có vòi sen nước nóng nhưng không có bể bơi trong nhà. Thế giới này đã tạo ra một loại xác suất cho những phần tôi không đưa vào, nhưng phần kỳ lạ này lại không được sửa chữa. Đó là vì tôi, tác giả, đã viết rõ ràng như vậy.

Tôi đã viết rằng Học viện Temple không có các buổi học bơi ngoài mùa hè, nên mọi việc là như vậy.

Tuy nhiên, thế giới này lại có công nghệ để tạo ra các bể bơi trong nhà và một cách để cung cấp nước nóng, nên người ta có thể bơi vào mùa đông.

Việc Học viện Temple, nơi tiền bạc dồi dào, lại không có bể bơi trong nhà đã đủ kỳ lạ rồi, nhưng vì tôi, một tác giả hạng hai, đầu óc kém cỏi, đã viết như vậy, thì đây giờ là hiện thực mà tôi phải đối mặt.

Người ta có thể nói đó chỉ là một cái bể bơi nên tôi không nên bận tâm, nhưng tôi sắp phát điên vì cứ nghĩ rằng tình huống khó lường này xảy ra là do tôi. Cảm giác như lịch sử đen tối của tôi đang được tái hiện trước mắt tôi trong thời gian thực.

Đó là điều tôi tò mò.

Điều mà lẽ ra không thể đã trở thành hiện thực vì mô tả của tôi, nhưng liệu tình huống này có được bổ sung tính hợp lý không?

Một lời giải thích hợp lý có được thêm vào tình huống rất khó xảy ra mà lỗi thiết lập của tôi đã tạo ra không?

"Thầy ơi."

"Nói đi."

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi cảm thấy giáo viên có thể biết. Dù không đủ để thiết lập sụp đổ, nhưng nó chắc chắn đang thiếu sót. Có lý do thuyết phục nào cho điều này không?

"Có thể tắm nước nóng ở Học viện Temple, vậy tại sao chúng ta không thể có các buổi học bơi vào mùa đông nếu chúng ta xây một bể bơi trong nhà và đổ đầy nước nóng vào đó?"

Có nhà văn nào khác đã hỏi các nhân vật của mình về bối cảnh tiểu thuyết của chính họ như thế này không?

Dù có nghĩ kỹ đến đâu, điều này hoàn toàn khác với kiểu "Xuyên không vào tiểu thuyết của chính mình" thông thường. Thông thường, các nhân vật chính trong những câu chuyện kiểu này là những nhà văn của tiểu thuyết mà họ xuyên vào và họ có thể nhớ mọi chi tiết trong bối cảnh của mình hoặc họ là những độc giả đã đọc cuốn tiểu thuyết và biết mọi thứ về cuốn sách.

Trong khi tôi được gửi vào cuốn tiểu thuyết mà tôi chỉ viết mơ hồ, và thay vì biết mọi thứ, tôi, nhà văn, lại gần như không có kiến thức gì. Trong số những điều tôi nên biết thậm chí có rất nhiều điều tôi không hề nhớ.

Biết trước tương lai trong một cuốn tiểu thuyết slice-of-life không có giá trị gì cả, ngay từ đầu!

Biết Ludwig và Delphine Izadra đã trò chuyện gì trong bữa tối thì có ích gì? Rồi họ phản kích, tập hợp tất cả bạn bè và tổ chức một bữa tiệc ăn vặt.

Tôi có thể sử dụng điều đó như thế nào?!

Không có nhiều sự cố quan trọng trong một cuốn tiểu thuyết slice-of-life, nên dù nhà văn có xuyên vào, cũng không có nhiều việc để làm... Tất nhiên, tôi biết về các cổng, nhưng đó là một điều khá đáng hổ thẹn để nhớ.

Vì vậy, đối với những phần không được mô tả, thay vì người tạo ra chỉ cần biết, sẽ nhanh hơn nếu hỏi một trong những tạo vật của họ về tình huống đang diễn ra trước mắt họ.

Ngay khi tôi đến sân khấu chính, Đế đô này, tôi đã tự hỏi mình đã hạ cánh ở đâu. Tôi thậm chí không thể nhận ra nhiều thứ xuất hiện vì sự viết lách của mình.

Phù.

Nếu thần thoại về sự sáng tạo là thật, Chúa có thể đã nhìn những người đang làm máy bay, tự hỏi chúng là gì. Ngài có thể đã nghĩ điều gì đó như: “Cái quái gì vậy? Các người không được tạo ra để bay!”. Điều này đã vượt xa phạm vi tưởng tượng của tôi.

Dù sao thì.

"Tôi cho là vậy."

Giáo viên trả lời rằng khả năng có một bể bơi có sưởi là có.

“Nhưng tại sao chúng ta không có một cái ở đây?”

Không phải Học viện Temple không có tiền và có một cái cũng không có gì bất lợi. Ông Epinhauser chỉ nhìn chăm chăm vào tôi. Có chuyện gì vậy? Tại sao ông lại nhìn tôi như thế?

“Nguồn cung cấp nước của Học viện Temple không thể sánh bằng ngay cả các thành phố khác. Tuy nhiên, việc duy trì một bể bơi lớn quanh năm tại mọi cơ sở giáo dục sẽ khá tốn kém. Cũng có vấn đề về việc sử dụng nước.”

Vậy lý do được đưa ra là vấn đề về nguồn cung cấp nước, hả? Rõ ràng, việc lắp đặt và bảo trì các bể bơi trong nhà ở tất cả các trường học của Học viện Temple sẽ tốn rất nhiều tiền...

Tôi tự hỏi liệu chỉ Lớp Royal mới có thể có một bể bơi trong nhà không, nhưng dường như nó chưa được triển khai.

“Vì vậy, các bể bơi của Học viện Temple không lấy nước từ nguồn cung cấp nước đã nói, mà sử dụng nước mưa thu được vào mùa hè, thời điểm mưa thường xuyên. Ma thuật được sử dụng để lọc nước.”

Các buổi học bơi được tổ chức vào mùa hè vì nguồn cung cấp nước thiếu, không phải vì thời tiết hay nhiệt độ. Có lẽ có một hồ chứa nước được chỉ định để thu nước mưa cho các bể bơi. Có lẽ nó không được thu trực tiếp vào bể bơi ngoài trời.

Tôi chưa thiết lập nơi nguồn nước dự kiến sẽ ở đâu hoặc lấy nước từ nguồn nào, nhưng tôi nghĩ nó được lấy từ sông Irine, nói cách khác, từ sông Hàn. Sẽ có thể duy trì một bể bơi bằng nước đó.

Tuy nhiên, tôi có cảm giác rằng sẽ có vấn đề về việc sử dụng nước. Có một số trường học ở Học viện Temple và nếu tất cả chúng cứ thay nước bể bơi liên tục, những nơi khác có thể chỉ nhận được vài giọt. Vấn đề không phải là tổng lượng nước có sẵn, mà là việc sử dụng nước đó.

Dù sao, dù Đế đô tương tự như Seoul, nhưng nó không có các cơ sở cấp nước.

Sẽ có những chi phí khổng lồ để sử dụng lượng nước khổng lồ đó. Dù sao thì chúng ta cũng không thể lấy nước trực tiếp từ sông.

Cũng không hợp lý khi tạo ra nước bằng cách sử dụng băng hoặc ma thuật nước. Lượng nước mà họ phải triệu hồi sẽ rất lớn.

Dù sao, họ chỉ dùng nước mưa. Để lọc nước, họ sử dụng pháp cụ hoặc ma pháp lọc.

"Vậy tại sao chúng ta không tiếp tục lọc nước ngay cả vào mùa đông?"

"Dù có dùng ma pháp lọc đến đâu, nếu bơi trong cùng một nước quanh năm, thì sẽ không muốn bước vào nước đó nữa."

"À, tôi hiểu rồi."

Đúng vậy, điều đó đúng. Bất kể nó có hại hay không, nó sẽ khá gớm. Vì vậy, cuối cùng, có thể làm nóng nước bằng ma thạch, nhưng lý do không có các buổi học bơi vào mùa đông không phải là vì trời lạnh, mà là vì không có mưa. Và bể bơi trong nhà không tồn tại, vì họ có thể thu thêm một chút nước mưa bằng bể bơi ngoài trời để tiết kiệm tiền. Nếu không mưa, bể bơi không thể chứa đầy nước, nên chúng ta phải sử dụng nước từ nguồn cung cấp nước.

Ông Epinhauser nói rằng quá trình đó sẽ tốn kém, nhưng ông không nói rằng không thể vận hành một bể bơi như vậy bằng nguồn nước của Đế đô.

Bằng cách này hay cách khác, lượng nước sử dụng là một vấn đề và Học viện Temple đang tìm cách tiết kiệm tiền của họ.

Dù sao thì.

Chắc chắn có một lý do cho mỗi điều kỳ lạ mà tôi đã thiết lập.

Đó là ai? Kẻ nào đã làm việc đầu óc thay tôi? Nó khiến tôi muốn đến gặp người đó và cúi đầu trước họ.

"Tại sao cậu lại tò mò về điều đó?"

Ông Epinhauser hỏi lại tôi, như thể ông không hiểu sự tò mò bất chợt của tôi.

Tôi chỉ muốn xác minh xem người đó đã lau mờ cho tôi như thế nào.

Tôi không thể nói điều đó với ông được.

“À, thì... tôi chỉ tò mò thôi. Tại sao bể bơi lại ở ngoài trời? Tại sao chúng ta không thể học bơi vào mùa đông? Đại loại vậy.”

“Cậu muốn học bơi vào mùa đông à, có phải vậy không?”

“Gì cơ? À, chắc chắn rồi... Điều đó sẽ tốt.”

Tại sao lại hỏi tôi điều đó, thầy ơi? Ông Epinhauser im lặng nhìn tôi, rồi quay đầu đi.

“...Ừa, cậu dường như không có bất kỳ ý đồ đen tối nào.”

“...Ý đồ đen tối?”

Tại sao tôi lại có ý đồ đen tối khi hỏi về việc tổ chức các buổi học bơi vào mùa đông?

À.

Không đời nào.

“Thầy ơi, thầy có nghĩ tôi hỏi như vậy vì muốn nhìn các bạn nữ cùng lớp trong bộ đồ bơi của họ không?”

Đồ khốn. Đó là 100% điều ông nghĩ.

Khi ông nhìn chăm chăm vào tôi lúc trước, ông có lẽ muốn kiểm tra xem mắt tôi có bất kỳ loại ham muốn nào không. Ông bỏ qua vì điều đó dường như không phải là trường hợp.

Ông Epinhauser tránh ánh mắt của tôi trước lời nói thẳng thắn của tôi.

Ông có đang bối rối không?

“Thầy ơi, tôi thừa nhận mình là một học viên có vấn đề, nhưng tôi chắc chắn không phải loại con người đó. Tôi trong sáng nhất có thể.”

Chuẩn luôn!

Mình là một chủng tộc hoàn toàn khác! Mình thích những người phụ nữ như Eleris! Đúng vậy!

Không. Chẳng phải điều đó thực ra còn rắc rối hơn trong thế giới quan này sao. Nếu ác quỷ và trong số đó là xác sống là sở thích của tôi, chẳng phải tôi sẽ bị treo cổ hay gì đó sao, bất kể chúng có giống con người đến đâu. Tôi sẽ là một kẻ loạn luân tử thi sao? Nhưng tôi cũng là ác quỷ, nên không có vấn đề gì với điều đó phải không?

Xác sống không phải cũng là ác quỷ sao?

Nghĩ lại thì, tôi thậm chí còn không biết ác quỷ có nguồn gốc từ đâu.

“Khoảnh khắc tôi nghi ngờ một học viên như vậy, tôi với tư cách là một giáo viên sẽ còn... À hem.”

“.....”

Thầy có biết mắt mình trông như thế nào không, thầy ơi?

Tôi chỉ đang nghĩ về một lỗi thiết lập!

...Khoảnh khắc tôi quyết định thiết lập đó, tôi có lẽ đã nghĩ điều gì đó như “Bơi phải vào mùa hè ★!” Hoặc đại loại vậy... Tôi biết mình không phải là một người sạch sẽ cho lắm. Nhưng tôi không nghĩ về điều đó! Ít nhất là không phải bây giờ!

Ông Epinhauser thậm chí không trực tiếp trả lời lời nói của tôi, như thể ông không có gì để nói về điều này.

Ông vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm, nhưng sự bối rối bên trong của ông đã thể hiện rõ ràng. Vâng, dù sao thì ông cũng là con người.

Ông phải là con người.

“Chà, cô ấy ở đây rồi. Nghe bài giảng cho tốt vào.”

Sau khi thấy ai đó đến từ xa, ông Epinhauser bỏ chạy khỏi nơi này. Cảm giác như ông thực sự đang chạy trốn. Ông thực sự làm vậy sao?

Tuy nhiên, nhìn ông Epinhauser hoảng sợ như vậy khiến tôi cảm thấy mãn nguyện. Dù sao thì ông cũng không phải là một người đáng sợ như thế.

.....Tôi biết, vì tôi đã thiết lập nhân vật của ông như vậy ngay từ đầu, nhưng thật buồn cười khi chọc ghẹo người đó và thấy họ bối rối. Tôi cũng biết rằng ông không phải là một người thực sự xấu.

À mà, ông nói “nghe bài giảng cho tốt vào” là có ý gì?

Đây là loại bài giảng gì mà tôi phải bỏ tất cả các buổi học của thứ Hai vậy?

Khi tôi nhìn thấy người đang tiến lại gần tôi, tôi ngay lập tức biết đó sẽ là loại bài giảng gì.

Đó là một giáo viên phụ trách các lớp học siêu nhiên của năm nhất Lớp Royal.

Cũng chính là người đã hỏi tôi tại sao tôi lại tham gia các lớp học siêu nhiên dù tôi không có Siêu Nhiên.

Đó là cô Rollendria.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

Thanks For Reading